

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko A. M., B. K. i G. S.A. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sprowadził do potrzeby oznaczenia standardu staranności, jakiej oczekuje się od dziennikarzy zbierających materiały do publikacji w świetle art. 12 ust 1 pkt 1 i 2 ustawy z 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1914, dalej - pr. pras.) w zw. z art. 24 § 1 k.c. i art. 41 w zw. z art. 1 i 6 pr. pras.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem sformułowany przez powoda nie ma cech określonych wyżej z uwagi na jego kazuistyczny, osadzony ściśle w realiach niniejszej sprawy charakter. Potrzebę wypracowania standardu, jakim winni się kierować dziennikarze, gdy poszukują materiałów do publikacji oraz stopnia, w jakim poszczególne tezy powinny być przez nich weryfikowane zanim ukażą się drukiem, powód odniósł wyłącznie do oceny źródeł, na których bazowali pozwani w sprawie, gdy sformułowali tezę o wartości gruntu zakupionego przez powoda. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zmierza przy tym do wykazania potrzeby sformułowania uniwersalnych uwag na przedstawiony w zacytowanym pytaniu temat, lecz do zakwestionowania oceny stopnia staranności pozwanych w sprawie, jakim wykazali się przed opublikowaniem tekstu

dotyczącego powoda. Powód nie ma wątpliwości, jaki ten standard powinien być i stwierdził nawet, że ten wyższy standard został zastosowany przez Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie w wyroku z 27 września 2017 r., I CSK 581/17 (niepubl.). Okoliczności podnoszone w uzasadnieniu wniosku bliższe są zatem przesłance przedsądu określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ale skonfrontowanie uzasadnienia wniosku z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku, jak i wyroku wydanego w sprawie poprzednio przez Sąd Najwyższy, nie wskazuje na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

jw